

Prima pagină > Dreptul familiei și succesiunea > Divorț și separare legală

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [SI](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Swipe to change

engleză

Divorț și separare legală

Slovenia

1 Care sunt condițiile pentru obținerea divorțului?

Dreptul sloven recunoaște: (a) divorțul pe baza unui acord între soți și (b) divorțul pe baza unei acțiuni.

(a) În caz de **divorț pe baza unui acord între soți**, instanța acordă un divorț în temeiul articolului 64 din Legea privind relațiile de căsătorie și de familie (*Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, ZZZDR*) cu condiția ca aceștia să fi ajuns la o înțelegere cu privire la îngrijirea, educarea și întreținerea copiilor pe care aceștia îi au împreună și contactul copiilor cu părinții (caz în care trebuie solicitat avizul unui centru de asistență socială) și să fi depus, sub forma unei înregistrări notariale executorii, un acord cu privire la împărțirea proprietății comune, prin care să se stabilească care dintre părți rămâne sau urmează să devină locatarul locuinței, precum și cu privire la întreținerea soțului care nu are niciun mijloc de subzistență și nu este încadrat în muncă din motive care nu țin de voința sa.

(b) În cazul în care o căsătorie a devenit „de nesuportat”, indiferent de motiv, oricare dintre soți poate solicita un divorț prin introducerea unei **acțiuni de divorț**. În acest caz, instanța este cea care decide cu privire la îngrijirea, educarea și întreținerea copiilor pe care soții îi au împreună și asupra contactului acestora cu părinții. Înainte de a pronunța o hotărâre, instanța de judecată este obligată să solicite avizul unui centru de asistență socială.

În ambele cazuri, la primirea unei cereri de divorț, pe baza unui acord, precum și la primirea unei acțiuni de divorț, instanța solicită *centrului de asistență socială* competent să organizeze o ședință de consiliere, la care ambii soți sunt obligați să participe în persoană, fără a-și putea trimite vreun reprezentant. Centrul de asistență socială informează instanța de judecată cu privire la rezultatul ședinței de consiliere.

2 Care sunt motivele de divorț?

Legea privind relațiile de căsătorie și de familie recunoaște un singur motiv pentru divorț: *faptul că, mariajul a devenit de nesuportat*. Acest lucru înseamnă că mariajul s-a destrămat complet și în mod iremediabil încât nu mai poate fi salvat. O căsătorie este considerată a fi „de nesuportat” în momentul în care relațiile dintre soți s-au deteriorat complet și iremediabil, din motive serioase. Gradul de intolerabilitate este evaluat în conformitate cu situația de la momentul audierii, ținând cont de toate împrejurările care au condus la situația actuală. Instanța stabilește, de asemenea, gradul de intolerabilitate când soțul pârât este de acord să divorțeze.

O căsătorie poate fi declarată nulă la cererea unuia dintre soți, și nu există cerință ca mariajul să fi devenit de nesuportat pentru ambii parteneri.

Problema culpei care a determinat ca mariajul să devină de nesuportat, nu se ridică și nici nu va fi stabilită de către instanță pe parcursul procedurilor. O căsătorie poate fi, de asemenea, declarată nulă, la cererea soțului responsabil pentru faptul că mariajul a devenit de nesuportat.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorț în ceea ce privește:

Consecințele juridice ale unui divorț sunt detaliate mai jos:

3.1 relațiile personale dintre soți (de exemplu numele de familie)

O persoană care își schimbă numele după căsătorie poate, în termen de șase luni de la data definitivă a hotărârii judecătorești de divorț sau a hotărârii de încetare a căsătoriei, să depună o declarație în sensul că dorește să revină la numele de familie avut înainte de căsătorie. Această declarație poate fi depusă numai de către o persoană care nu și-a schimbat ulterior prenumele pe durata căsătoriei (articolul 17 din Legea privind numele/*Zakon o osebnem imenu, ZOI-1*). Problema schimbării prenumelui este o problemă administrativă care nu se decide de către de către o instanță, ci de un organ administrativ.

3.2 împărțirea bunurilor soților

În cazul împărțirii bunurilor comune, **prezumția legală este că ponderea soților din bunurile comune este egală**; cu toate acestea, soțul care consideră că va fi dezavantajat prin împărțirea bunurilor în mod egal poate solicita ca partea acestuia să fie stabilită proporțional cu contribuția la bunurile comune. Astfel, instanța de judecată ia în considerare nu doar venitul fiecărui soț, ci și alte circumstanțe, cum ar fi susținerea pe care și-au acordat-o soții, îngrijirea și educarea copiilor, îndeplinirea activităților casnice, menținerea bunurilor, și orice altă formă de muncă și participare la administrarea, întreținerea și sporirea bunurilor comune.

3.3 copiii minori ai soților**ÎNGRIJIREA ȘI CREȘTEREA COPILOR**

Ø În cazul unui divorț pe baza unui acord, soții trebuie **să fie de acord cu privire la creșterea și îngrijirea copiilor**, în timp ce instanța evaluează dacă acest acord este în interesul copiilor. Aceștia pot decide

ca ambii soți să fie obligați sau să continue să îngrijească și să crească copiii, sau ca toți copiii să fie încredințați spre îngrijire și creștere unui singur părinte, sau ca unul dintre copii să fie încredințat unui părinte, iar alt copil celuilalt părinte.

Dacă părinții nu reușesc să ajungă singuri la un consens în această privință, un centru de asistență socială îi sprijină pentru a ajunge la un acord.

Dacă părinții *ajung la un acord cu privire la îngrijire și creștere*, pot propune instanței să emită o hotărâre printr-o procedură necontencioasă.

În cazul în care aceștia nu ajung la un acord sau acordul nu este în interesul superior al copiilor, instanța nu desface căsătoria pe baza unui acord, în schimb, este necesară o acțiune de divorț.

Dacă, chiar și cu sprijinul unui centru de asistență socială, părinții nu reușesc să ajungă la o hotărâre asupra îngrijirii și creșterii copiilor, **instanța decide la cererea unuia sau a ambilor părinți**

ca toți copiii să fie încredințați spre îngrijire și creștere unui singur părinte, sau ca unul dintre copii să fie încredințat unui părinte iar alt copil, celuilalt părinte.

În cazuri excepționale, instanța poate hotărî ca toți sau unii dintre copii să fie încredințați spre îngrijire și creștere unei terțe persoane,

instanța trebuie să solicite avizul unui centru de asistență socială, înainte de decizia sa și, atunci când ajunge la o decizie, să ia în considerare părerea copilului dacă aceasta este exprimată de însuși/însăși copilul sau de către o persoană în care copilul are încredere aleasă de către însuși/însăși copilul, precum și cu condiția ca copilul să fie capabil să îi înțeleagă semnificația și consecințele.

Ø În caz de divorț, pe baza unei **acțiuni** și pentru a reglementa relațiile dintre soții divorțați și copiii lor minori, instanța va decide cu privire la îngrijirea și creșterea copiilor după stabilirea modului în care interesele copiilor vor fi cel mai bine servite. În acest caz, de asemenea, părinții pot conveni cu privire la îngrijirea și educarea copiilor comuni în interesul acestora; Același lucru se aplică *mutatis mutandis* în ceea ce privește îngrijirea și educarea copiilor în cazul unui divorț pe baza unei înțelegeri. Decizia cu privire la persoana cu care vor locui copii minori după divorț, cu privire la contactul cu părintele cu care nu vor locui și cu privire la întreținere este o parte componentă a hotărârii de divorț.

VIZITELE

Părinții trebuie să ajungă la un consens cu privire la modul de stabilire a vizitelor.

Dacă **aceștia au ajuns la un consens**, pot să propună instanței emiterea unei decizii cu privire la aceasta în cadrul unei proceduri necontencioase; dacă instanța stabilește că acordul nu este în interesul copiilor, respinge propunerea.

Dacă **părinții nu pot ajunge la un consens**, instanța decide la propunerea unuia dintre părinți (în caz de divorț pe baza unui acord între soți, aceștia trebuie să anexeze un acord cu privire la vizite, iar instanța introduce acordul acestora în hotărârea cu privire la divorțul de comun acord) dacă trebuie să prezinte instanței dovezi din partea unui centru de asistență socială în sensul că anterior au încercat să ajungă la un consens.

Instanța decide cu privire la vizite *ex officio* numai atunci când problema implică vizitele în urma unei acțiuni de divorț sau după încetarea căsătoriei dintre părinții copiilor.

Dreptul la vizită se decide în primă instanță de către instanțele districtuale (*okrožna sodišča*) în cadrul unei proceduri necontencioase, cu excepția cazului în care acestea se decid în același timp cu litigiile cu privire la îngrijirea și educarea copiilor; în acest caz, problema vizitelor este rezolvată în cadrul unei proceduri civile.

În decizia cu privire la vizite, interesele copilului sunt de o importanță capitală: vizitele se consideră a nu fi în interesul copilului în cazul în care se impune o presiune psihologică asupra copilului sau în cazul în care este pusă în pericol dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

Pentru a ajunge la o decizie, instanța va lua în considerare, de asemenea și opinia copilului, în cazul în care aceasta este exprimată de către însuși/însăși copilul sau de către o persoană în care copilul are încredere și care a fost aleasă de către copil și cu condiția ca copilul să fie capabil să înțeleagă semnificația și consecințele acesteia.

Un copil are, de asemenea, dreptul de a fi vizitat și de către alte persoane cu care este înrudit și care au legătură personală cu copilul [de exemplu bunicii copilului și frații (vitregi) sau surorile (vitrege)].

ÎNȚEȚINEREA soților și a copiilor

În ceea ce privește îngrijirea copiilor soții pot, **ajunge la o înțelegere prin semnarea unui acord de întreținere a copilului**, care trebuie semnat în fața unei instanțe, în acest caz, instanța emite o hotărâre specială într-o procedură necontencioasă. În cazul în care instanța constată că acordul nu este în interesul copilului, aceasta poate respinge cererea.

În cazul în care soții **nu au ajuns la un acord** fie singuri, fie cu ajutorul unui centru de asistență socială, aceștia pot solicita ca instanța să decidă. Înainte ca instanța să se pronunțe cu privire la cauză, aceasta trebuie să solicite avizul centrului de asistență socială și de asemenea, să ia în considerare punctul de vedere al copilului, în cazul în care acesta este exprimat de către însuși/însăși copil sau în cazul în care copilul este capabil să înțeleagă semnificația și consecințele.

Părinții au obligația de a întreține copiii până când aceștia devin majori sau până când copilul major termină școala și până când ajunge la vârsta de 26 de ani, în măsura posibilităților și câștigurilor materiale, pentru a se asigura că interesele copilului sunt respectate (dezvoltarea generală a copilului).

Pensia alimentară este acordată în conformitate cu nevoile copilului care necesită pensie alimentară și prin luarea în considerare a posibilităților materiale și financiare ale persoanei care trebuie să plătească pensia alimentară. În stabilirea pensiei alimentare pentru creșterea copilului, instanța are obligația să țină seama de interesele copilului, astfel încât pensia alimentară să fie adecvată și să asigure o dezvoltare fizică sau mentală favorabilă a copilului. Pensia alimentară este modificată o dată pe an în conformitate cu indicele prețurilor de consum din Slovenia.

Unul dintre soți sau partenerul cu care conviețuiește, care locuiește împreună cu copilul minor al partenerului, are obligația de a întreține copilul în cazul în care unul dintre părinți nu are posibilitatea de a-l întreține.

Copii majori au obligația de a-și întreține părinții, dacă aceștia din urmă nu au suficiente mijloace de întreținere și nu au posibilitatea de a dobândi aceste mijloace și dacă părintele nu poate fi susținut de către soț/soție.

3.4 obligația de a plăti pensie de întreținere celuilalt soț?

Un soț care nu are nici un mijloc de plată a pensiei alimentare și nu este încadrat în muncă, din motive care nu țin de voința proprie, are dreptul la întreținere. Întreținerea poate fi solicitată în cursul procedurilor de divorț sau într-o acțiune specială în termen de un an de la încetarea definitivă a căsătoriei, în cazul în care condițiile de întreținere au existat la momentul divorțului și acestea încă mai există în momentul în care soțul solicită întreținerea.

Soții pot ajunge la un acord cu privire la întreținere, în caz de divorț, prin încheierea unui contract de întreținere în fața unui notar public, sub forma unei înregistrări notariale executorii.

Întreținerea este stabilită pentru o perioadă nedeterminată sau pentru o perioadă determinată după cum este necesar pentru a permite soțului să își găsească o slujbă și pentru a-și rezolva problemele.

Întreținerea este acordată, în conformitate cu nevoile solicitantului și capacitățile persoanei care plătește întreținerea. Aceasta este determinată ca o sumă lunară plătită în avans și poate fi solicitată din momentul în care o acțiune de întreținere este înaintată în justiție. În cazuri excepționale aceasta poate fi plătită ca o sumă unică.

Instanța respinge o cerere de întreținere în cazul în care plata de întreținere către persoana care are dreptul la aceasta ar fi injustă pentru persoana obligată la plata întreținerii luând în considerare motivele care au făcut ca mariajul să devină de nesuportat, sau în cazul în care persoana care are dreptul la întreținere a comis o infracțiune penală împotriva persoanei plătitoare sau a unei persoane apropiate din familie înainte sau după procedura de divorț.

Un soț nu este obligat să îl întrețină pe celălalt soț, dacă astfel s-ar pune în pericol propria lui capacitate de a se întreține pe el/ea sau pe oricare dintre minorii pe care are obligația să îi întrețină conform legii.

Ajutorul de întreținere este modificat o dată pe an, în conformitate cu indicele prețurilor de consum din Slovenia.

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală”?

O „coabitare maritală” (*življenjska skupnost*) este un element esențial al unei căsătorii (articolul 3 din Legea privind relațiile de căsătorie și de familie).

Încetarea unei coabitări maritale (*prenehanje življenjske skupnosti*), sau separarea legală, înseamnă încetarea permanentă a elementelor esențiale ale relațiilor reciproce existente între soți. Când o coabitare maritală se sfârșește, raporturile economice, intime și emoționale dintre soți se sfârșesc, precum și gospodărirea comună etc.

5 Care sunt condițiile pentru separarea legală?

Legea nu precizează condițiile pentru separarea legală. Pentru fiecare procedură în parte, instanța decide cu privire la separarea legală în funcție de condițiile și caracteristicile specifice cauzei respective.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

Separarea legală nu are niciun efect asupra existenței unei căsătorii; acest lucru înseamnă, prin urmare, că încetează doar coabitarea matrimonială, nu căsătoria. Pentru desfacerea unei căsătorii este necesară o acțiune în justiție sau o cerere de divorț prin acordul soților. Odată cu separarea legală, se realizează și separația bunurilor. Un soț aflat în întreținere poate solicita întreținere prin intermediul unei acțiuni introduse în termen de un an de la separarea legală.

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei”?

Anularea înseamnă că, în momentul în care căsătoria a fost încheiată, condițiile cerute de lege pentru ca o căsătorie să fie considerată valabilă, nu au fost executate (nu a fost din proprie voință, acordul a fost forțat sau dat în necunoștință de cauză, căsătoria nu a fost contractată în conformitate cu procedura prescrisă, a fost contractată între rude apropiate, sau a fost încheiată de către o persoană grav bolnavă psihic sau cu premeditare insuficientă).

Consecințele juridice ale căsătoriei încetează să aibă efect din ziua în care hotărârea de anulare devine definitivă.

8 Care sunt condițiile pentru anularea căsătoriei?

Ø Căsătoria nu devine invalidă *ipso iure*, ci trebuie declarată nulă prin mijloace judecătorești.

Ø Dreptul sloven distinge între o **căsătorie relativ și complet invalidă**. Distingția constă în grupul de persoane care poate solicita o anulare a căsătoriei.

(a) Motivele pentru ca o căsătorie să fie în **invaliditate relativă** sunt:

deficiențe mintale severe sau judecată defectuoasă, atunci când căsătoria a fost încheiată (solicitată de către unul dintre soți, dar numai după ce situația a fost definitivată),

dacă consimțământul a fost forțat sau acceptat în necunoștință de cauză (soțul care a fost forțat sau care s-a căsătorit în necunoștință de cauză),

dacă căsătoria a fost încheiată de către o persoană cu vârsta mai mică de 18 (părinți sau tutore).

(b) Motivele pentru ca o căsătorie să fie considerată de **invaliditate absolută** sunt: persoanele care au dreptul de a depune o acțiune sunt, în afară de ambii soți, anumite persoane care pot avea un avantaj juridic direct prin anularea căsătoriei, (de exemplu alți moștenitori ai unui soț decedat pot, la moartea soțului să depună o acțiune de anulare a căsătoriei, astfel încât soțul în viață pierde dreptul la moștenire); în plus, beneficiarii pot depune o acțiune după anularea căsătoriei); de asemenea o acțiune poate fi depusă de către un procuror general:

deficiențe mintale severe sau judecata defectuoasă din partea unui soț, stare încă persistentă în momentul în care se solicită anularea,

unul din soți încă era căsătorit în momentul în care căsătoria a fost încheiată,

soții sunt înrudiți în linie directă sau colaterală, până la gradul al patrulea inclusiv,

soții nu au fost prezenți la încheierea căsătoriei sau un soț și un reprezentant al celeilalte părți, nu a fost prezent,

soții nu s-au căsătorit cu intenția de a întreține o gospodărie comună.

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

Consecințele juridice ale anulării căsătoriei avea efect la data la care hotărârea privind anularea devine definitivă. În ceea ce privește relațiile de proprietate dintre soți, întreținerea unuia dintre soți aflat în întreținere, returnarea cadourilor dintre soți și relația dintre soți și copiii comuni, consecințele juridice sunt aceleași pentru anulare ca și pentru divorț.

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorț, fără recurgerea la instanță?

Legea medierii în materie civilă și comercială (*Zakon o mediaciji v civilnih in gospodarskih zadevah*), intrată în vigoare în iunie 2008, reglementează **medierea în litigiile** în materie civilă, comercială, de muncă, *familia* și alte chestiuni legate de dreptul de proprietate în legătură cu plângerile pe care părțile le pot apăra și soluționa în mod liber, doar în cazul în care o lege separată prevede altfel pentru oricare dintre aceste tipuri de litigii. O căsătorie în sine nu poate fi declarată nulă fără intervenția unei instanțe, pentru care trebuie depusă o acțiune sau o propunere de desfacere a unei căsătorii de comun acord.

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiția mea) de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalități trebuie respectate și ce acte ar trebui să atașez la cererea mea?

În conformitate cu articolul 32 din Codul de procedură civilă (*Zakon o pravdnem postopku*), **instanțele districtuale** sunt responsabile să decidă cu privire la litigiile matrimoniale (cu privire la divorț sau la anularea căsătoriei - dreptul sloven nu recunoaște o plângere separată pentru separarea legală).

Un extras din registrul de căsătorie și extrasele din registrul de certificate de naștere trebuie să fie anexate la acțiune sau la propunere, în timp ce un document de identitate personal trebuie să fie prezentat în cadrul ședinței.

La propunerea de reziliere a unui contract de căsătorie de comun acord, soții trebuie să anexeze, de asemenea, următoarele:

un acord cu privire la îngrijirea, creșterea și întreținerea oricăror copii comuni ai soților, și legătura acestora cu părinții (trebuie solicitat avizul unui centru de asistență socială),

un acord cu privire la împărțirea bunurilor comune, sub forma unei înregistrări notariale executorii,

un acord cu privire la cine va rămâne sau va deveni chiriaș al fostei gospodării comune,

un acord privind întreținerea soțului care nu are nici un mijloc de întreținere și este șomer din motive care nu țin de voința proprie.

12 Pot obține asistență judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

Instanța scutește o parte de la plata taxelor judiciare, dacă plata ar reduce în mod semnificativ fondurile disponibile pentru întreținerea proprie sau cea a membrilor familiei. Resortisanții străini, declarați astfel printr-un tratat internațional, sunt scutiți de plata taxelor judiciare, iar în cazul în care există condiții de reciprocitate, părțile sunt scutite de plată (articolele 10 și 11 din Legea privind taxele judiciare *Zakon o sodnih taksah*, ZST-1).

O parte poate solicita asistență juridică pentru a acoperi costurile unui avocat și ale unui expert; decizia cu privire la acordarea de asistență juridică se face de către instanța districtuală care acoperă zona în care solicitantul are reședința permanentă. Prin această procedură, instanța evaluează criteriile (de exemplu materiale, financiare), cu trimitere la dispozițiile din Legea privind asistența juridică gratuită (*Zakon o brezplačni pravni pomoči*).

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei?

O cale de atac împotriva unei hotărâri de divorț sau de anulare a căsătoriei poate fi introdusă la o instanță superioară (*višje sodišče*), în general în termen de 15 zile. O hotărâre de divorț pronunțată pe baza unei cereri de divorț de comun acord poate fi contestată:

dacă au existat încălcări esențiale ale prevederilor procedurii civile;

dacă una dintre părți a depus cererea în necunoștință de cauză sau ca rezultat al unei constrângeri sau înșelăciuni;

dacă nu au fost îndeplinite condițiile legale pentru divorț pe baza unei cereri de comun acord.

O revizuire (cale de atac extraordinară) nu este permisă în litigiile matrimoniale.

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (CE) nr 2210/2003, o decizie judiciară emisă într-un alt stat membru este recunoscută, fără a fi necesară inițierea unei proceduri speciale de recunoaștere.

Fiecare parte interesată poate cere emiterea unei decizii privind recunoașterea sau nerecunoașterea unei hotărâri judecătorești. În acest caz, partea trebuie să depună o cerere de încuviințare a executării, la judecătoria competentă din Slovenia.

15 Cărei instanțe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoașterea unei hotărâri de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

Prin lege, în Slovenia se aplică procedura de depunere a unei cereri.

O parte care solicită sau contestă recunoașterea unei hotărâri judecătorești, sau depune o cerere de încuviințare a executării, trebuie să depună: o copie a hotărârii judecătorești care îndeplinește condițiile necesare de confirmare a autenticității; o confirmare, sub forma unui formular standard, a deciziei judiciare în disputa matrimonială.

16 Care este legislația în materie de divorț pe care instanța o aplică într-o acțiune de divorț între soți care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naționalități diferite?

Dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 (Bruxelles II bis) se aplică în primul rând și în mod direct pentru problemele de jurisdicție internațională care implică resortisanți sau rezidenți ai statelor membre ale UE.

În cazul în care ambii soți sunt resortisanți ai unor țări diferite, atunci când este depusă acțiunea, se aplică legile cumulative ale țărilor ai căror resortisanți sunt, în conformitate cu dispozițiile de drept intern sloven [articolul 37 alineatul (2) din Dreptul internațional privat și Legea de procedură/*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*].

În cazul în care o căsătorie nu poate fi desfăcută în conformitate cu legislația țărilor ai căror resortisanți sunt soții, legea slovenă se aplică pentru încetarea căsătoriei, în cazul în care unul dintre soți a avut reședința permanentă în Slovenia în momentul în care acțiunea a fost depusă.

În cazul în care unul dintre soți este cetățean sloven fără reședință permanentă în Slovenia, iar căsătoria nu poate fi desfăcută în conformitate cu articolul 37 paragraful al doilea din Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă, se va aplica legea slovenă pentru desfacerea căsătoriei.

Linkuri utile

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Ultima actualizare: 05/03/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.